

III

(Előkészítő jogi aktusok)

EURÓPAI GAZDASÁGI ÉS SZOCIÁLIS BIZOTTSÁG

2007. JANUÁR 17–18-I, 432. PLENÁRIS ÜLÉS

Európai Gazdasági és Szociális Bizottság vélemény – Tárgy: „Javaslat európai parlamenti és tanácsi határozatra a belső piac adózási rendszerei működésének javítását célzó közösségi program létrehozásáról” (Fiscalis 2013 program)

(COM(2006) 202 final – 2006/0076 (COD))

(2007/C 93/01)

2006. június 23-án a Tanács úgy határozott, hogy az Európai Közösséget létrehozó szerződés 95. cikke alapján kikéri az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményét a fenti tárgyban.

A bizottsági munka előkészítésével megbízott „Gazdasági és Monetáris Unió, gazdasági és társadalmi kohézió” szekció véleményét 2006. december 7-én elfogadta. (Előadó: Umberto Burani.)

Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság 2007. január 17-én tartott 432. plenáris ülésén 153 szavazattal 2 ellenében, 3 tartózkodás mellett elfogadta az alábbi véleményt.

1. Következtetések és ajánlások

1.1 Az EGSZB teljes egyetértését fejezi ki az Európai Bizottság dokumentumával kapcsolatban. Megfontolásra ajánlja alábbi megjegyzéseit és néhány fenntartását bizonyos, véleménye szerint még tisztázásra szoruló kérdéssel kapcsolatban.

1.2 A képzéssel kapcsolatban az eddigi intézkedések hatékonyságát vizsgálva úgy tűnik, hogy a közösségi szintű kollektív szemináriumok szervezése az elért eredményekhez képest túlzottan költséges, és felmerül a kérdés: nem kellene-e az erőfeszítéseket inkább a nemzeti alapon szervezett, az Európai Bizottság által kiképzett szakértők bevetésével megvalósuló képzésekre összpontosítani. A trénerek képzését tehát a közösségi program kulcselemévé kellene tenni.

1.3 Az EGSZB fenntartásai az adóhatóságtól különböző hatóságoknak történő adatszolgáltatás tisztázatlan elemeit érintik: az ilyen hatóságok adatokhoz való hozzáféréseinek feltételei és szabályai nem világosak, és különböző kételyeket ébresztenek, különösen a magánélet védelmét illetően. Ugyancsak tisztázni kellene az adatok tulajdonjogának és elérhetőségének kérdését. Szinte semmi nem derül ki az adatokat igénylő

harmadik félre terhelendő költségek meghatározásának kritériumairól.

2. Bevezetés

2.1 A vám- és adóhatóságok nagyon fontos szerepet töltenek be a külső határokon végzett ellenőrzések és a Közösség pénzügyi és egyéb érdekeinek védelme révén. Az új kihívások és a napjainkban zajló változások fényében elkerülhetetlen a továbblépés és a fejlesztés, különösen az informatika terén. A vizsgált közlemény közösségi programot határoz meg a belső piac adózási rendszerei működésének javítására (Fiscalis 2013).

2.2 A Közösséget terhelő működési költségek két fő kategóriára oszlanak: az együttes fellépésekre és az informatikai tevékenységekre. Az együttes fellépésekhez tartoznak a szemináriumok, projektszövetkezetek, munkalátogatások, többoldalú ellenőrzések és a képzés. Az informatikai tevékenységek a meglévő transzeurópai rendszerek működésére és fejlesztésére, valamint új rendszerek kialakítására irányulnak. A közösségi költségvetést terhelő teljes összeg a 2008–2013 közötti időszakra 156,9 millió euró. A 2013-as program a 2007–2013-as pénzügyi terv időtartamának megfelelően hat évre szól.

2.3 A 2007-es program időközi értékeléséről szóló dokumentum preambuluma különös tekintettel van egyrészt a tagjelölt országokra, amelyek az adóhatóságaikat a csatlakozásuk időpontjáig elvégzendő valamennyi, a közösségi szabályozásból eredő feladat elvégzésére felkészítő gyakorlati intézkedésekből részesülhetnek, másrészt az európai szomszédsági politika partnerországaira, amelyek meghatározott körülmények teljesülése esetén részt vehetnek a program bizonyos kiválasztott tevékenységeiben ⁽¹⁾.

2.4 A 2007. évi program időközi értékelése megerősítette annak szükségességét, hogy strukturáltabb módon szervezzék meg a közigazgatási szervek közötti, illetve a közigazgatási szervek és az Európai Bizottság közötti információáramlást és az ismeretek megosztását, valamint a program keretében megvalósuló rendezvények során szerzett tapasztalatok megfelelő feldolgozását. Különös figyelmet kell ezért fordítani az információáramlásra és az ismeretek megfelelő kezelésére.

3. A határozatjavaslat tartalma

3.1 A Fiscalis 2013 cselekvési program rövid, annak fogalomhatározásaira és tartalmi elemeire vonatkozó ismertetése után a dokumentum a következő **célokat** tűzi ki:

- a) a hozzáadottérték-adó, a jövedéki adó, valamint a jövedelem- és tőkeadó tekintetében:
 - i) a hatékony, eredményes és átfogó információcsere és közigazgatási együttműködés biztosítása;
 - ii) annak lehetővé tétele a tisztviselők számára, hogy elsajátíthassák a közösségi jog és annak a tagállamokban történő végrehajtásának egységesen magas szintű ismeretét;
 - iii) a közigazgatási eljárások állandó tökéletesítésének biztosítása a jó közigazgatási gyakorlat kialakítása és elterjesztése révén, a közigazgatások és az adóalanyok szükségleteinek figyelembevételével.
- b) a biztosítási díjakra kivetett adók tekintetében a közigazgatási szervek közötti együttműködés erősítése, biztosítva a meglévő szabályok megfelelőbb alkalmazását;
- c) a tagjelölt és lehetséges tagjelölt országok tekintetében ezen országok különleges szükségleteinek kielégítése az adójog és az igazgatási kapacitás területén;
- d) harmadik országok, különösen az európai szomszédságpolitika partnerországai tekintetében az együttműködés erősítése ezen országok adóhatóságaival.

3.2 E célok elérése érdekében az Európai Bizottság minden évben munkaprogramot határoz meg. Ez a program az Európai Bizottság által valamennyi részt vevő ország számára hozzáférhetővé tett kommunikációs és információcsere-rendszerek működésére alapul. A kommunikációs rendszerek különböző közös hálózatokat és rendszereket foglalnak magukban (CCN/CSI, VIES, EMCS...). A kommunikációs és információcsere-rendszerek nem közösségi elemei magukban foglalják az e

rendszerek részét képező nemzeti adatbázisokat, a közösségi és a nem közösségi elemek közötti hálózati kapcsolatokat, valamint mindazon szoftvert és hardvert, amelyet az egyes részt vevő országok az e rendszerek teljes körű működéséhez egész közigazgatásukra kiterjedően szükségesnek tartanak. A részt vevő országok biztosítják a nem közösségi elemek működőképességének üzemben tartását és az ezen elemeknek a közösségi elemekkel való interoperabilitását. A Bizottság, a részt vevő országokkal együttműködve, koordinálja a rendszerek és infrastruktúra közösségi és nem közösségi elemei létrehozásának és működésének különböző aspektusait.

3.3 Az Európai Bizottság és a részt vevő országok közösen szerveznek szemináriumokat és projektcsoportokat, és biztosítják ezek eredményeinek terjesztését. A részt vevő országok a maguk részéről munkalátogatásokat szerveznek a tisztviselők számára. Az Európai Bizottság a részt vevő országokkal együttműködve kialakítja a program keretében végzett tevékenységekből adódó információk szisztematikus és strukturált megosztásának rendjét.

3.4 A program végrehajtásához szükséges kiadásokat megosztják a Közösség és a részt vevő országok között.

A Közösség a következő kiadásokat viseli:

- a) a 6. cikk (3) bekezdésében ismertetett kommunikációs és információcsere-rendszerek közösségi elemei beszerzésének, fejlesztésének, felszerelésének, karbantartásának és napi üzemeltetésének a költségei;
- b) a részt vevő országok tisztviselőinél a többoldalú ellenőrzéssel, munkalátogatásokkal, szemináriumokkal, projektcsoportokkal kapcsolatosan felmerülő utazási és ellátási költségek;
- c) a szemináriumokkal kapcsolatos szervezési költségek, valamint a 11. cikkben említett, külső szakértők részvételével kapcsolatos utazási és ellátási költségek;
- d) a képzési rendszerek és modulok beszerzésének, fejlesztésének, felszerelésének, karbantartásának költsége, amennyiben ezek valamennyi részt vevő ország számára közösek;
- e) az 1. cikk (2) bekezdésének f) pontjában említett egyéb tevékenységek költségei.

A részt vevő országok a következő költségeket viselik:

- a) a 6. cikk (4) bekezdésében ismertetett kommunikációs és információcsere-rendszerek nem közösségi elemei kifejlesztésének, beszerzésének, telepítésének, karbantartásának és napi üzemeltetésének a költségei;
- b) az alap- és továbbképzéssel kapcsolatos költségek, beleértve a tisztviselők nyelvi képzését.

3.5 A nyomon követés tekintetében – a részletek megadása nélkül – kiderül, hogy a programot a részt vevő országok és az Európai Bizottság folyamatos közös ellenőrzése kíséri. A szöveg egy időközi és egy záró értékelésről rendelkezik.

⁽¹⁾ Európai bizottsági munkadokumentum: a Fiscalis 2007 program időközi értékelése, SEC(2005) 1045 (csak francia, angol vagy német nyelven hozzáférhető).

4. Bevezetés: a program kialakításának alapjául szolgáló elvek

4.1 Az Európai Bizottság által bemutatott dokumentum „kötelező aktus”: azaz az Európai Bizottság Európai Parlamenttel és a Tanáccsal szemben fennálló kötelezettségének teljesítése a 2003–2007 közötti időszakra vonatkozó Fiscalis program létrehozásáról szóló határozat 15. cikkének (4a) bekezdése értelmében. Ezen kötelezettségvállalás alapján az Európai Bizottság 2005. április 6-án közleményt (COM(2005) 111 final) fogadott el, amely szerint létre kell hozni a Fiscalis 2013 és a Vám 2013 elnevezésű programokat. Ezek célja a már létező Fiscalis 2003–2007, illetve Vám 2007 programok folytatása. Az EGSZB e dokumentuma a Fiscalis programot tárgyalja; a Vám programmal külön dokumentumban foglalkozunk.

4.2 A 2013-as program – amely a 2008–2013 közötti időszakra érvényes – nem vezet be alapvető újításokat a jelenlegi programhoz képest: inkább arra irányul, hogy a lisszaboni stratégia újraindítását ösztönző iránymutatásokat követve javítsa annak hatékonyságát; ezért célja a tagállamok (és a közeljövőben csatlakozó államok) **adóhatóságai közötti együttműködés folytatása és javítása** az eredeti program által kitűzött célok követésével:

- a közösségi adójog közös alkalmazása;
- a nemzeti és közösségi pénzügyi érdekek védelme;
- a belső piac egyenletes működése az adókikerülés és adókijátszás elleni küzdelem révén;
- a verseny torzulásának elkerülése;
- a közigazgatások és az adóalanyok megfelelési terheinek csökkentése.

4.3 Az Európai Bizottság dokumentuma a jelenlegi helyzet alapos elemzése után készült, amelyet az egyes tagállamokban tett látogatások és a közigazgatási szervekkel, a szakértőkkel és az adóalanyokkal való konzultáció egészített ki. Mindennek eredményeként **a programot a 2007-es program kiterjesztéseként hozzák létre, további pénzügyi forrással megtámogatva**, „melyek segítségével egyrészt lehetségessé válik az új szakpolitikai kezdeményezések támogatása, másrészt pedig valamennyi más alcím költségvetésében kis mértékű emelést indítványoznak”. Az EGSZB egyetértését fejezi ki e döntéssel kapcsolatban.

4.4 **Ahogy már a 2.2. pontban említettük**, a 2008–2013-as program **összköltsége** 168,47 millió euró; ennek nagy részét a közösségi költségvetést terhelő **működési költségek** teszik ki, amelyek összege 156,9 millió euró. Ez utóbbiak két fő kategóriára oszlanak, az **együttes fellépésekre** és az **informatikai tevékenységekre**. Az együttes fellépésekhez tartoznak a szemináriumok, projektszervezetek, munkalátogatások, többoldalú ellenőrzések, a képzés és a célkitűzések megvalósításához szükséges egyéb tevékenységek. Az informatikai tevékenységek a meglévő transzeurópai rendszerek működésére és fejlesztésére, valamint új rendszerek kialakítására irányulnak.

5. Általános megjegyzések

5.1 Az EGSZB messzemenően egyetért azzal, hogy szükséges a Fiscalis program – a már kialakított általános vezérelveknél megfelelő – folytatása. Az Európai Bizottság kezdeményezése tehát támogatandó; ugyanakkor bizakodunk abban, hogy a végrehajtási szakaszban sor kerül majd **néhány szempont korrekciójára**, különösen a közös képzési programok hatékonysága és a nyelvhasználat területén. Az Európai Bizottság egyébként maga hívta fel a figyelmet e hiányosságokra egy olyan dokumentumban ⁽²⁾, amely a megszüntetésüket célzó megoldásokat is felvázol.

5.2 A **képzés** két fő részre tagolódik, az egyik a közösségi szintű, amelyet az EU költségvetéséből finanszíroznak, a másik a nemzeti szintű, amelyet lényegében az egyes érdekelt tagállamok finanszíroznak. A „képzés” fogalma magában foglalja a szó szoros értelmében vett **„tréninget”** (azaz a technikai, jogi és közigazgatási jellegű, pontosan meghatározott témákkal kapcsolatos oktatást az egyes területek szakértőinek irányításával), az (általában multidiszciplináris jellegű és különböző országok részvételével megrendezett) **szemináriumokat**, valamint a dolgozók közötti **tapasztalatcserét** (amely történhet egyéni vagy csoportos formában).

5.3 A 3.1. pontban említett dokumentumban az Európai Bizottság részletesen beszámol a **képzési programok** keretében elért kezdeti eredményekről: az ennek alapján kibontakozó kép általában kielégítő. A dokumentum őszintén feltárja a **hiányosságokat**, egyben jelzi megszüntetésük vagy csökkentésük módját. Ez nem is lehetne másként, ha tekintetbe vesszük a program összetett voltát, a résztvevő tagállamok számát, a rendszerek különbözőségét, a nemzeti közigazgatási szervek különböző tapasztalati és szervezési szintjét, és nem utolsósorban a nyelvek sokféleségét – ez a szempont közös akadálya valamennyi közösségi programnak, jelentőségét azonban gyakran alábecsülik. A fő probléma továbbra is abban rejlik, hogy **meg kell határozni az ismeretek és a szakértelem közös minimális szintjét**; úgy, hogy az **legalábbis mérhető legyen valamilyen, minden tagállam számára elfogadható és alkalmazható minimális paraméterek szerint**.

5.4 Ahogy a 3.5. pontban említettük, **az Európai Bizottság gondoskodik a programok megfelelő végrehajtásának ellenőrzéséről**. Az EGSZB véleménye szerint **fontos, hogy ennek során elsősorban a közös standardok alkalmazását** és a Közösség értékeinek teljes körű ismeretét **ellenőrizzék**. **Az ellenőrzések** nemcsak azért **létfontosságúak**, mert ügyelni kell a közösségi források szabályos, a közpénzek elköltésére vonatkozó általános elveknek megfelelő elköltésére, hanem azért is, mert nem lehet kizárólag a tagállamok mérlegelésére bízni a tisztviselők felkészítési szintjének meghatározását.

5.5 A kérdés összetettségére való tekintettel az EGSZB nem él javaslatokkal, csupán néhány objektív megjegyzésre szorítkozik, anélkül, hogy amiatt aggódna, politikailag korrektek-e ezek vagy sem.

⁽²⁾ Lásd az 1. lábjegyzetet.

5.5.1 Egyrészt ismert tény, hogy a nemzeti tisztviselők szakértelme és tapasztalataik szintje tagállamonként eltérő; sok résztvevő esetén rendkívül nehéz tehát **szemináriumok** keretében közös képzési modult találni. A nyelvi különbözőség további bizonytalansági tényező: nem ugyanaz a beszélő nyelvével való közvetlen érintkezés eredményeként létrejövő megértés, mint a tolmácson keresztül kapott üzenet hatékonysága. Megjegyzendő, hogy az audiovizuális eszközök (prezentáció vetített képek formájában, diagramok, ábrák stb.) nem „láthatók” a résztvevők nyelvén (noha tudjuk, mennyire fontos az üzenetek „vizuális” formában való rögzítése). Végezetül, felmerül a kérdés, hogy e szemináriumok – amelyek szervezése jelentős ráfordítással jár a pénzügyi és az emberi erőforrások tekintetében egyaránt – számát nem kellene-e **minimálisra csökkenteni**, vagy legalább megtartásukat elhalasztani a program egy későbbi szakaszára. Az anyagi és emberi erőforrások területén ily módon elért megtakarítást – legalább részben – a **nemzeti szintű képzés finanszírozására** lehetne fordítani a viszonylagosan hátrányos helyzetű országokban, főként az új tagállamokban.

5.5.2 Az Európai Bizottság értékelési dokumentuma nem utal egy alapvető jelentőségűnek tűnő elemre: mégpedig a **nemzeti trénerek közösségi szintű képzésére**. Ez képezne az **egész rendszer kulcsát**: hiszen csak egy, a résztvevők nyelvét beszélő tréner képes az üzenetek hatékony átadását biztosítani – főként a *vitákat*, amelyek a képzés alapvető részét alkotják. Azonban mindenekelőtt azért, mert egyedül a nemzeti tréner képes a *saját nemzeti rendszerének a közösségi rendszer felé való átmenetére irányuló oktatási módszer* alkalmazására, mivel szükségképpen nagyon jól ismeri a nemzeti rendszert. A nemzeti hatóságok hatáskörében kellene hagyni a szakképzett személyek kiválasztását erre a célra. Alapkövetelménynek kellene lennie a magas szakmai színvonalnak és a pedagógiai képességeknek; ugyanez igaz azokra, akiknek a nemzeti trénerek „községi” képzésével kellene foglalkozniuk. Végezetül, szakértők véleménye szerint ez a fajta képzés nem valósítható meg rövid időtartamú szemináriumokkal: „tanfolyamokra” van szükség, amelyek legalább néhány hónapos időtartamúak.

5.6 Egy más jellegű fontos szempont a **Fiscalis rendszer** – különösen a HÉA és a jövedéki adó területét érintő rész – **összekapcsolása a „Vám 2013” rendszerrel**. Az EGSZB a *Javaslat európai parlamenti és tanácsi határozatra a papírmentes vámkezelési és kereskedelmi környezetről* tárgyban alkotott véleményében⁽³⁾ felhívta a figyelmet az európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslat⁽⁴⁾ második preambulumbekzdésére, amely szerint „A [...] páneurópai e-kormányzási tevékenység olyan intézkedések meghozatalát követeli meg, amelyek **hatéko-**

nyabbá teszik [...] a csalás, a szervezett bűnözés és a terrorizmus elleni harcot”. E vélemény kiemeli továbbá, hogy a vámhatóságok és a HÉA beszédéséért felelős hatóságok nyilvántartásai közötti szerves és tervezett kapcsolat lehetővé tenné a harmadik országokból behozott árukkal kapcsolatban elkövetett csalások – főként az eredetmegjelölések hamisítása – felfedését.

5.6.1 A Fiscalis programban nyoma sincs a Fiscalis nyilvántartásai és az egyéb hatóságok által kezelt nyilvántartások közötti szerves kapcsolatnak: csupán a határozati javaslat ötödik preambulumbekzdésében szerepel, hogy „lehetővé kell tenni, hogy a program további adózással kapcsolatos információcsere-rendszereket tartalmazzon, például [...] a jövedéki árumozgást ellenőrző rendszert (EMCS)”, de itt nyilvánvalóan csak az adóhatóságokra korlátozódó információcsereéről van szó.

5.6.2 Az 5.6. pontban említett véleményében az EGSZB utalt az EP és a Tanács ajánlására⁽⁵⁾ is; ebben egy sor intézkedést határoztak meg „a rendőrség, a vám és az igazságügy területén való együttműködés megkezdésére” az **EU-n belüli biztonság** javítására irányuló **Hágai Program**⁽⁶⁾ megvalósítása céljából, amely a tiltott vagy korlátozottan forgalmazható áruk kereskedelme elleni küzdelmet is magában foglalja. A nyilvántartások előző pontban említett összekapcsolása olyan, a vámon keresztül lebonyolítandó ellenőrzések végrehajtását tenné lehetővé, amelyek ma még nem lehetségesek: ez az adóhatóságok Hágai Programban való együttműködésének közvetett módja. Az EGSZB tudatában van annak, hogy a már folyamatban lévő programokra és a megszilárdult eljárás módokra tekintettel már nem lehetséges egy ilyen program megvalósítása. Mindenesetre felhívja a figyelmet arra, hogy **az EU és a tagállamok különböző adatbankjai szerves összekapcsolásának** az Unió *stratégiai programjai* részét kellene képeznie, nem csupán a biztonsággal kapcsolatos célokra, hanem a gazdasági és szociális politika számos egyéb célkitűzésére is tekintettel.

6. Részletes megjegyzések

6.1 **3. cikk: a programban való részvétel.** A program a tagállamokon kívül nyitott a tagjelölt és a lehetséges tagjelölt országok előtt is, valamint az európai szomszédságpolitika egyes partnerországai előtt, ha ezek az országok megfelelő szinten összehangolták a vonatkozó jogszabályokat a közösségi jogszabályokkal. E rendelkezés célja mindenképpen dicsérendő és összehangban van a lehető legszélesebb „adóügyi térség” létrehozásának célkitűzésével. Az EGSZB felveti azonban a kérdést: vajon nem túl ambiciózus-e ez a terv, tekintve a rendelkezésre álló forrásokat és a megvalósítás már tapasztalt nehézségeit, amelyek tovább fokozódnának egyéb résztvevők bevonása esetén.

⁽³⁾ A papírmentes vámkezelési és kereskedelmi környezetről szóló EGSZB-velemény, HL C 318/08., 2006.12.23., 2.5. pont

⁽⁴⁾ *Javaslat európai parlamenti és tanácsi határozatra a papírmentes vámkezelési és kereskedelmi környezetről* – COM(2005) 609 final – 2005/0247(COD).

⁽⁵⁾ A Bizottság közleménye az Európai Tanácsnak és a Parlamentnek: A szabadság, biztonságosság és az igazságosság övezete: a tamperei program mérlege és az új iránymutatások – COM(2004) 401 final.

⁽⁶⁾ A Bizottság közleménye a Tanácsnak és az Európai Parlamentnek: A Hágai Program: Tíz prioritás a következő öt évre – Partnerség Európának a szabadság, biztonság és jog területén való megújulásáért – COM(2005)184 final.

6.2 **6. cikk: Kommunikáció és információcsere-rendszerek.** A rendszer **közösségi elemei** a hardver, szoftver és hálózati kapcsolatok, amelyek minden részt vevő országban azonosak. A **nem közösségi elemek részének** tekintünk minden egyebet (adatbankokat, a közösségi és a nem közösségi elemek közötti hálózati kapcsolatokat, valamint a saját rendszerek működtetéséhez szükséges szoftvert és hardvert).

6.2.1 Az előző pontban vázolt osztályozás helyesnek tűnik. Fennáll azonban néhány kétely a **(6) bekezdésben** foglalt szabállyal kapcsolatban, amely szerint „A Bizottság a kommunikációs és információcsere-rendszert hozzáférhetővé teheti más közszolgáltatók számára adózási vagy más célokra, ha a program költségvetésébe pénzügyi hozzájárulást fizetnek”. A „vagy más célokra” **kitétel kétértelmű: az Európai Bizottságnak kötelessége pontosítani, „mely” közigazgatási szervek kaphatnak majd információt, milyen garanciák és milyen ellenőrzés mellett. Az EGSZB azt javasolja, hogy a kételyek eloszlátása végett a szöveg tegye egyértelművé: információátadásra kizárólag az igazságügyi együttműködés keretében kerülhet sor a hatályos rendelkezések szerinti**

garanciák mellett, és mindenkor a magánélet védelmét szolgáló jogszabályok betartásával.

6.2.2 Az EGSZB úgy véli, hogy e szabályt világosabbá kell tenni: első látásra ugyanis nem úgy tűnik, hogy az Európai Bizottság jogosult lenne harmadik személyekkel – akárkiről is legyen szó – olyan információkat közölni, amelyek bizonyosan annak az országnak a tulajdonában vannak, amely ország adatbankja tartalmazza őket; ha viszont közvetlenül az Európai Bizottság birtokában lévő információkról van szó, akkor felmerül a kérdés, hogy az a tagállamok tudta és beleegyezése nélkül szabadon rendelkezhet-e ezekkel az információkkal. Más szavakkal: az Európai Bizottsághoz beérkezett vagy az általa a tagállamok bejelentései alapján feldolgozott adatok automatikusan annak tulajdonává válnak-e? Azokkal szabadon rendelkezhet-e? **Milyen kritériumok alapján határozzák meg az adatokat igénylő harmadik félre terhelendő költségeket, és kit illetnek meg az így beszedett összegek? Át lehet-e adni az Európai Bizottság birtokában lévő adatokat harmadik félnek, anélkül, hogy az érintett tagállamokat erről előre vagy utólag tájékoztatnák? Az EGSZB véleménye szerint olyan alapvető jelentőségű kérdésekről van szó, amelyekkel kapcsolatban az Európai Bizottság nem maradhat adós álláspontjának a kételyeket eloszlátó tisztázásával.**

Kelt Brüsszelben, 2007. január 17-én.

az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság

elnöke

Dimitris DIMITRIADIS